

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλλ. 20ον

Κυριακή 2η Δεκεμβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

Αδελφοί: Στήριξτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κερ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἑξάμηνος δρχ. 3.000. Ἑτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἑτησία δολ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἐφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδου Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδου κ. Χριστοφῶρος

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝ ΤΟ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Οἱ ἁγῶνες, οὓς ἠγωνίσθημεν ἐντίμως καὶ εὐθόκως ἐπὶ τῶν ἐπαλέσων τοῦ πατρίου καὶ ὁρθοδόξου ἑορτολογίου, εἴνε ἀληθῆς, οἱ ἐποιοῦσαν εἰς ἡμᾶς πολὺς πικρίας καὶ θλίψεις, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐδιώχθημεν καὶ ἐκακουχῆθημεν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἁγῶνα, οὐδόλως ἐκάμψθημεν, οὐδὲ ἀπεθαρρύνθημεν πρὸ τῶν ποικίλων διωγμῶν καὶ ἀντιδράσεων, ἃς συναντήσαμεν κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ἁγῶνος. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὅσῳ οἱ πολέμοι ἐνέτεινον τὰ πειστικά καὶ βίαια μέτρα καθ' ἡμῶν, τόσῳ τὸ ἠθικὸν σθένος ἡμῶν ἐνισχύετο καὶ ἐχαλυβδόυτο ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τῆς ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἀπαρεγγέλτου ἐμμοσύνης ἡμῶν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅντως ἡ ἀκλόνητος πίστις, οἱ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥς μίαν φωτοβόλον ἀκτινοβολίαν ἐκπυρρῶσαι καὶ τὸ ὑπὸ τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου καθιερωθὲν ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, ἐνέπνεε καὶ ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς τὴν ψυχικὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν φερέλπιδα ἐγκαρδίων, μεθ' ἧς ἀντιμετωπίζομεν πάντα νέον διωγμὸν, καὶ πᾶσαν νέαν βιαοκρασίαν, εἰς ἣν δὲν ὁρρωδοῦν νὰ καταφύγῃσιν οἱ πολέμοι ἡμῶν, ἵνα ἐκβιάσῃ τὴν ὁρθόδοξον θρησκευτικὴν συνείδησιν ἡμῶν.

Ὅτι οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν ἰδόντες, οἱ πρὸς κέντρα λακτίζοντες, δίκωντες, φυλακίζοντες, καὶ ἐξορίζοντες τὴν ἱερὰν ξυνωρίδα τῶν Ἱεραρχῶν, καὶ τὴν τιμίαν φάλαγγα τῶν ἱερέων ἡμῶν, οὐ μόνον μὴ ἀποκαμνόντων, οὐδ' ἀποθαρρυνόμενων ἐκ τῶν διαφορῶν κακώσεων καὶ αἰτιῶν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐκ τούτων ἐνισχυομένων καὶ ἀνδρζομένων, ἔπαυσαν τὴν ἀνίερων διώξιν καὶ καταδυνάστευσιν τῶν Κληρικῶν, καὶ ἔστρεψαν τὰ ὅπλα αὐτῶν ἐναντίον τῶν συμφορόντων τῶν γνησίων ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐλπίζοντες οἱ δελταὶ νὰ κερδίσῃ δι' αὐτῶν τὴν νίκην καθ' ἡμῶν, τῶν ἀποτελούντων μίαν ζωντανὴν διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας αὐτῶν.

Ὅτι οἱ πολέμοι ἡμῶν ἐνεκαίνισαν ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν νέαν τακτικὴν εἰς τὴν κατὰ τοῦ πατρίου καὶ ὁρθοδόξου ἑορτολογίου ἐξοντωτικὴν αὐτῶν ἐκστρατείαν, ἐνεργήσαντες καὶ ἐπι-

τυχόντες ἐκ μέρους τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως τὴν ἐκδοσὶν ὑπουργικοῦ Διατάγματος, ἀπαγορευόντος τὴν κατὰχώρησιν ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς Βιβλίοις τοῦ Κράτους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πράξεων Βαπτίσεων καὶ Γάμων, τῶν τῶν τελευτημένων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱερέων, ὡς δὴθεν καθηρημένων. Ἐπίσης ἀνατινάσσει διὰ δυναμίδος τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς τοῦτο συνέβη ἐν Ἀσπὶ Καρύστου, διότι κτίζονται ἀνευ ἀδείας μὴ παρεχομένης ἡ ζήτουμένης.

Εἶνε δὴντως θλίβερόν, διότι ἡ Κυβέρνησις καθίσταται ὄργανον τῆς κακοδόξου εἰσηγήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὥστε μὴ ἴσκει, οἱ αὕτη παρούσθῃ εἰς τὴν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν, τὴν ἀντιστρατευομένην πρὸς τοὺς Θεοὺς Κανόνας καὶ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ 23, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ δίδῃ προσοχὴν καὶ εἰς ἀντεθνικὰς ὑποδείξεις τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας, καὶ νὰ ἐκδίδῃ Διατάγματα ἀντεθνικά, δι' ὧν ἀρνεῖται εἰς μίαν μερίδα ἀκραιφῶν Ἑλλήνων τὰ στοιχειώδη δικαιώματα, ὧν ἀπολαύουσι πάντες οἱ Ἕλληνες ὑπῆκοι. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ μερίς αὕτη ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις μένει πιστὴ εἰς τὸ ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου, καὶ κυρωθὲν ὑπὸ τῶν μετ' ἔπειτα τοιοῦτων καὶ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ πρὸς κέντρα καὶ πάλιν θὰ λακτίσουν, ἐὰν φρονοῦν οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς, οἱ διὰ τῶν πειστικῶν τούτων καὶ ἀνελευθέρων μέτρων, αἵτινα ὄξουσιν μεσαιωνισμοῦ, θὰ καταστείλῃσι τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα τῶν παλαιοεορτολογικῶν, τῶν σθεναρῶς ἀμυνομένων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τῆς ὁποίας δὲν δειλιῶσιν οὐδ' ὁρρωδοῦσι νὰ προσφέρωσιν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ὡς ὁλοκαύτωμα καὶ καλλιέργημα σεπτόν.

Ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὰ Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Κοινωνίας διαμαρτυρηθήμεν ἐντόπως παρὰ τοῖς Ἀρμοδίοις Ὑπουργοῖς τῆς νῦν λαοπροβλήτου Κυβερνήσεως καὶ ἐζητήσαμεν τὴν ἄρσιν τῶν πειστικῶν καὶ ἀνελευθέρων

μέτρων, δι' ὧν, στεροῦντες ἡμᾶς τῶν στοιχειοθεσίων δικαιωμάτων, ὧν ἀπολαύουσι πᾶσαι αἱ Θρησκευτικαὶ Μειονότητες, οὐ μόνον δὲν προστατεύουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων, ὡς ὑποχρεοῦνται ἐκ τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ καὶ διώκουσι, διότι δὲν θέλομεν νὰ ἐκκλινώμεν ποσὸς ἐκ τοῦ θρηγοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, προσχωροῦντες εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας.

Ἄν καὶ παρὰ τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργῶν ἐλάβομεν ἐνθαρρυντικὰς ἀπαντήσεις, οὐχ' ἦντο ἀχοι τῆς σήμερον ἡ Κυβέρνησις εἰς οὐδεμίαν προέβη ἐνέργειαν πρὸς ἄρσιν τῶν δυναστικῶν καὶ ἀνελευθέρων μέτρων τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως. Τούτου ἕνεκα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, συσκαφθὲν μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡμῶν, ἔκρινε καλὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν σχετικῶν ἡμῶν ἐνεργειῶν, νὰ καλέσῃ ἐν Πανελληνίῳ Συνέδρῳ ἐκ πάντων τῶν ἀκολουθούντων τὸ ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, καὶ νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τὰ μέτρα, αἵτινα δέον νὰ ληφθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων, αἵτινα ἔχομεν ὡς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ ἀκραιφῆς Ἕλληνες ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τοῦ Συντάγματος, τοῦ προστατεύοντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Εἰς τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου δέον νὰ δοθῇ ἡ προσήκουσα σημασία καὶ προσοχή, ἥτις δέον νὰ ᾖ ἀνάλογος πρὸς τὸν ἱερὸν καὶ ὕψιστον σκοπὸν, δι' ὃν τοῦτο συνεκλήθη καὶ ὁ σκοπὸς ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑπεράσπισιν ἐνὸς Ἐκκλησιαστικοῦ Θεσμοῦ, ἀποτελοῦντος ἓνα λαμπρὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν φωτιστέφανον τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀρρηκτικῆς ἀπ' αἰῶνων συνυφασμένης μετὰ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας. Τούτου ἕνεκα καθίσταται ἐπιβεβλημένη ἡ ἐν αὐτῷ παρουσίας, ὅσον οἶόν τε, περισσοτέρων ἀντιπροσώπων, δυναμένων διὰ τῆς σοβαρᾶς ἐμφανίσεως καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου αὐτῶν νὰ πείσωσι τὴν Κυβέρνησιν, οἱ παλαιοεορτολογικὸς κόσμος δὲν εἶνε συρφετὸς ἀνθρώπων φανατικῶν καὶ ἀμαθῶν, ὡς ἐνησιμίσθησαν νὰ παραστήσωσιν αὐτὸν οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' ἂν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	3	16	Σοφογίου προφ.
Τριτ.	4	17	† Βασίλειος Μεγαλομ.
Τετ.	5	18	† Σάββα ηγιασμένου
Πέμ.	6	19	† ΝΙΚΟΛΑΟΥ 'Αρχ. Μύρ.
Παρ.	7	20	'Αμβροσίου Μεδιολάων
Σάβ.	8	21	Παυλίου δσ. 'Απολλώ
ΚΥΡ.	9	22	† Σύλλληψις 'Αγ. 'Αννης
Δευτ.	10	23	Μηνά 'Ερμηνεύου
Τριτ.	11	24	Δανιήλ δσ. 'Ακασμιά μ.
Τετ.	12	25	† ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ θαυμ.
Πέμ.	13	26	Ευσεβίου - Λύκωνος μ.
Παρ.	14	27	Θύρσου, Καλλινίκου μ.
Σάβ.	15	28	† 'Ελευθερίου 'Ιερομ.

θρησκοί, εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ὁποίων σφύζει ὁ ἔθνηκος παλμός, καὶ ὁ σεβασμός πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἐμπνέουσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν καρδίαν τὴν μεγαλοφυΐαν, τὴν αὐταπάλην καὶ τὴν αὐτοθυσίαν.

Οὕτω τὰ ἰσόφ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ἐλατήρια τοῦ ἀγώνος ἡμῶν, αἵτινα ἐμπνέουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ ἀκατάβλητον ἠθικόν σθένος καὶ τὸ ἀδάσαστον θάρρος ὅπερ ἐπιδεικνύμεν εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ παρορμήσωσιν ἡμᾶς, ὅπως ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῆς Κυβερνήσεως, καὶ νὰ βροντοφωνήσωμεν εἰς αὐτήν, ὅτι ἡ καίνοτομία τοῦ νέου εορτολογίου δὲν εἶνε διόρθωσις λάθους, ὅπερ ἡγνόνουν διήθεν οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου, ἀλλὰ διάσπασις τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ σύγχυσις τῆς ὁρθοδόξου Θείας λατρείας καὶ συνεπὲς παρέκκλισις ἐκ τοῦ θρηγγοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα μὴ εἰκώμεν ὅτι εἶνε καὶ μία ἀπεμπόλησις καὶ ἀπαλλοτριώσις τῶν Χρυσοβούλων αὐτῆς, αἵτινα διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πολυτίμων θυσιῶν ἐκτήσατο δια μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ἐπίσης ἡ εορτολογικὴ αὕτη καινοτομία ἐπέδρασε δλεθρίως καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν ἐνότητα καὶ συνοχὴν τῶν ὁρθόδοξων Ἑλλήνων, ὧν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα διέσπασεν καὶ ἐστέρησεν αὐτοὺς τῆς ταυτοχρόνου καὶ ὁμοιόμορφου συμπεροσευχῆς κοί ὁμοθυμῶν λατρείας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἱεροῖς Ναοῖς συνωδὰ ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσιν ἐν αἷς ζῇ καὶ ἀναπνέει ἀπ' αἰώνων ὁ ἀγκραιφνὴς Ἕλληνας καὶ γνήσιος Ὁρθόδοξος. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία ταυγάει ὁ θεματοφύλαξ καὶ ὁ φορεὺς καὶ τῶν Ἑθνικῶν παραδόσεων καὶ Ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν, αἵτινα συγκρατεῖ ζωογονεῖ ἡ ζεῖδωρος τῆς Ἐκκλησίας πνοὴ καὶ μεταδίδει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἰδοὺ διὰ ποῖον ὑψηλὸν ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἑθνικῆς ἀπόψεως σκοπὸν συγκαλεῖται ἐν Ἀθήναις τὸ Πανελλήνιον τοῦτο Συνέδριον τῶν παδῶν τοῦ πατριῶν καὶ Ὁρθόδοξου εορτολογίου καὶ ὁποῖαν ὠφέλειαν προώρυσται τοῦτο νὰ προσπορίσῃ εἰς τε τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐνώσεως ἀμφοτέρων τῶν ἰδανικῶν τούτων τοῦ Ἑλληνος κινήτηρος δυνάμεων πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Τ ὁ Μ ἑ λ η
† Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
Ο' Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΖ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
Κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Γένεσις καὶ Ἱστορία τοῦ Ἑορτολογίου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατόπιν τούτου τοῦ ἐγγράφου, ἡ Κυβέρνησις τῆς Βενετίας ἔστειλε εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπίσημον πρεσβείαν, παρακαλέσασα τὸν Πατριάρχην Ἱερειάν Β'. τὸν Τρανὸν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους τῶν Βενετικῶν κτήσεις τὴν ἀποδοχὴν τῆς μεταρρυθμίσεως. Ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς ἦτο ὁ Ἰωάννης Φραγκίσκος Μοροζίνης, ὅστις ἐξέθηκε τὴν αἴτησιν τοῦ Δόγῃ Νικολάου Δαπόντε εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱερειάν. Ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης ἀπάντησεν εἰς τὴν αἴτησιν τῆς Βενετικῆς Κυβερνήσεως ἐξέδωκε ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1583 ἰνδικτικῶνος (1583) διάταγμα, φέρον τὴν ὑπογραφήν τούτου τε καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου Σουλβέστρου ἀπαγορεύων τὴν ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ συνιστῶν πίστιν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον.

Ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Ἱερειάς Β'. ἐκδῶσας τὸ Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπηγόρευε τὴν ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων, ταυτοχρόνως ἔγραψεν εἰς τὸν Δόγην, ἐξηγῶν αὐτῷ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως ταύτης, καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην Φιλαδέλφειας, προτίστανον τῶν ἐν Βενετίᾳ Ὁρθόδοξων, ἀπαγορεύων τὴν χρῆσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Κατόπιν τῆς ὥς εἶπομεν στάσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Πατριάρχου ὁ Δόγης Κυβερνήτης τῶν Βενετικῶν Κτήσεων, ἐξέδωκε διάταγμα ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1587 σφωζόμενον ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὴν λατινικὴν ἐπισκοπὴν τῆς Κερκύρας, δι' ὃ διέτασσοντο οἱ Παπικοὶ τὴν νῆσαν νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τῶν ὁμογενῶν τῶν Ὁρθόδοξων.

Κατόπιν καὶ ὁ Λατίνος Ἐπίσκοπος Κερκύρας ἀφοῦ συνεννόησεν μετὰ τοῦ Πάπα, ἐξέδωκε καὶ αὐτὸς διάταγην συνιστῶν εἰς τοὺς πιστοὺς του νὰ ἐξακολουθήσουν χρῆσιμοι τοῦ ἡμερολογίου τῶν Ὁρθόδοξων. Τὸ ἴδιον ἔγινε καὶ διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Θήρας πλὴν τῆς Τήνου.

Οὕτω καὶ Ἰόνιοι καὶ Κυκλάδιοι Νῆσοι μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, προδῶσας τὸ Ὁρθόδοξον κύρος αὐτῆς καὶ ἐκπληρώσασα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣν αὕτη εἰς τὴν ἀποδοχὴν ἐξέτεθη καὶ τὴν πικρὰν ἐδοκίμασεν ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τῶν πιστῶν τῆς, ἀπεδέχθη τὴν βέβηλον μεταρρυθμίαν τοῦ ἡμερολογίου. Δὲν ἔλαβε αὐτὴν ὅσιν τῆς τὸ θάρρος τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν, οὐδὲ τὰς ἀράς καὶ τὰ ἀναθέματα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Πανορθόδοξου Συνόδου εἰς ἃ κατεδίκασε καὶ ἐνόχους κατέστησεν τοὺς ἀκολουθήσαντας αὐτὴν Χριστιανοὺς.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς ἡρώισμους καὶ τὴν ἀνδρικήν στάσιν τοῦ Γενναίου τέκνου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἱερειῶν τοῦ Β'.

Οὕτως ἐνώπιον τῶν βιαίων μέσων, δι' ὧν οἱ Ἰησοῦται ἰδίως ἐπέδωξαν τὴν ἐπιβολὴν τῆς μεταρρυθμίσεως εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους τῆς Παλαιστίνης τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν τὸν Πάπαν Ρώμης κατ' Αὐγουστον τοῦ 1584 ἐκθέτων τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης στάσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ νέου παπικοῦ πραξικοπήματος.

Ἐστειλε μάλιστα, λέγεται, πρὸς αὐτὸν καὶ δύο Ἁγία Λεῖψαν, ἕνα δάκτυλον τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Δενέπαυε παρακολουθῶν μετὰ πίστεως ὡς ἦτο Ἀληθὴς Ποιμὴν, τὰ ἀνὰ τὸν κόμον Ὁρθόδοξα τέκνα του, καὶ ἐξέδετε πολλὰκις αὐτὸν εἰς κινδύνους, πόθον διακρίσεως ἐξῶν νὰ φυλάξῃ τὴν Παρακαταθήκην, ἣν ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ ἐντεθεν

μέχρι σήμερον ἀγὼν διεξήχθη καὶ διεξάγεται πρὸς ἐπικράτησιν πανταχοῦ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου.

Μέσα διάφορα χρησιμοποιοῦνται ἐκ μέρους τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ νέον ὑπὸ τοῦ Πάπα αὐτῶν Γρηγορίου καθιερωθέν ἡμερολόγιον.

Πολιτικά, κοσμικά, οικονομικά, θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα, ἐκβίασμοι καὶ κολακαίαι, ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλαί, βοήθειαι καὶ στερήσεις ὡς αὐτὰ τυγχάνουσι γνωσταί εἰς τὰ παρυσκήνια καὶ εἰς τοὺς διπλωματικούς κύκλους.

Πάντως κατάρθωσεν ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία νὰ ἐπιτύχῃ πολλὰ. Διὰ ταῦτα εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ. Ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς, γνωρίζει νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἰδέας τῆς, καὶ ὑψώνει τὸ ἀνάστημά τῆς εὐθαρσῶς, ὅπου δεῖ, ἀρκεῖ ἡ κυριαρχία τῆς νὰ ἐπεκταθῇ πανταχοῦ. Εἶναι ἀξιοί θαυμασμοῦ οἱ Λατῖνοι Κληρικοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ δὴ τοὺς Ἑλληνας, οἵτινες ἐλημονήσαν πολλὴ εὐκόλως ποῖαν ἀναστημάτων εἶναι διάδοχοι. Ἀς εὐχρηθῶμεν τὸ κακὸν νὰ στασιάζῃ ἕως ἐδῶ καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ φωτίσῃ τοὺς ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀγαπήσωσιν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον : Ἡ μεταρρυθμίσις καὶ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

ΥΠΕΡΤΑΘΗ ΘΥΣΙΑ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρσάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος.

Πραγματικῶς ἡ ἰδιότης τοῦ χριστιανοῦ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν τιμὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Χριστιανὸς θὰ εἴπῃ : ὁπαδός, ἀκόλουθος, τέκνον τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, τοῦ μοναδικοῦ καὶ συμπαντοκράτορος ἡγέτου, τοῦ ἀποκαταστατοῦ μονάρχου τῶν ἐνεργειῶν ψυχῶν. Χριστιανὸς θὰ εἴπῃ : ὁ ἐξαγορασθεὶς μετὰ ἄγρανον Λεσποτικὸν αἷμα τῆς φοικτῆς τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας. Ὅσον δὲ ἀνεκτίμητος εἶναι ἡ ἀξία τοῦ χυθέντος αἵματος, τόσον μεγάλη εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἐξαγορασθέντος δι' αὐτοῦ. Χριστιανὸς ἀκόμη θὰ εἴπῃ : ἐκείνους ὅστις ἀποδέχεται ἡτὰς ἀράς τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐργάζεται ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἰσοδομήσῃ καὶ τὴν ἀτομικὴν του ζοὴν καὶ τὴν ζοὴν τῶν συνανθρώπων του.

Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν διαφαίνεται ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἰδιότης δὲν εἶναι ἕνας ἄπλοος τίτλος τιμῆς ὅπως λ. χ. «μαρκήσιος» «βαρῶνος» «πρίγκιψ» οὔτε μετὰλλιον κοσμήσιν τῆς στήθης φιλοδόξων ἀνθρώπων. Ἡ χριστιανικὴ ἰδιότης εἶναι ζοὴ εἶναι κίνησις εἶναι ἀγὼν εἶναι δράσις εἶναι ζοὴ διότι πραγματικῶς ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐμνέει τροπὸν τοῦ ζεῖν ἀντίστοιχον εὐγενέστερον καὶ ἐν πολλοῖς διαφορῶν τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ ζεῖν. Περίφημα ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς φιλόφρον Διόνητον ἐπιστολῆς ἐξάγει τὴν χριστιανικὴν ζοὴν ἐπὶ λέξει «Χριστιανὸν γὰρ οὔτε γῆ οὔτε φωνὴ οὔτε ἔθνεσι διακεκμημένοι τῶν λοιπῶν εἰσὶν ἄνθρωποι... κακοκοινοῦντες δὲ πόλεις ἐλλήνας τε καὶ βαρβάρους ὡς ἑκαστος ἐκλήρωθη καὶ τοῖς ἐγχορίοις ἔθνεσιν ἀκολουθοῦντες ἐν τῇ ἐσθῇ καὶ τῇ διαίτῃ καὶ τῷ λοιπῷ βίῳ» **θαυμοσθὴν** καὶ ὁμολογουμένως παράδοξον ἐνδείκνυνται τὴν κατάστασιν **τῆς ἐκείνης πολιτείας**, πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίως, ἀλλ' ὡς παροικιοὶ μετέχουσιν πάντων ὡς πολῖται, καὶ παντ' ὑπομένουσιν ὡς ξένοι πᾶσα ξένη πατρίς ἐστὶν αὐτῶν καὶ πᾶσα πατρίς ξένη γαμοῦσιν ὡς πάντες, τεκνογονοῦσιν ἀλλ' οὐ γίγνεται τὰ γεννώμενα... ἐν σαρκὶ τυγχάνουσιν ἀλλ' οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν ἐπὶ γῆς διατρέβονται ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεῖονται...». Εἶναι κίνησις, ὡς εἵπομεν γιῶτι ὁ χριστιανὸς ὀφείλει καθ' ἐκάστην νὰ προάγῃ καὶ νὰ τελειοποιεῖται τέλος εἶναι ἀγὼν εἶναι δράσις. Ἐκαστος χριστιανὸς ὀφείλει ἐκτός τῆς ἀτομικῆς του σωτηρίας νὰ συμβάλῃ ἐν ᾧ μέτρῳ δύναται εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ κράτους καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑπάρχουσα ἀδικία, αἱ πορροῦσαι κοινωνικαὶ πληγαί, ἡ ἀγροῦσα ἠθικὴ ἀποσύνθεσις ἀποτελοῦν τὰ ἀντικείμενα ἐργασίας τοῦ χριστιανοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀσθενὴς ἀποτελεῖ τὸ ἀν-

πτείμενον έργασίας τοῦ Ιατροῦ. Ὁ χριστιανὸς ἐγεννήθη διὰ τὰ ἐργάζεται. Τὸ σὺνθημα τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρξε σαφὲς «ἐργάζεσθε ὥς ἡμέρα ἐστί».

Κατανοεῖ δὲ πᾶς τις ὅτι οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέον ἔχει μὲ τὴν χριστιανικὴν ιδιότητα ἢ νεαρὰ τυπολατρεία, «αἱ μοραὶ ζήτησις καὶ γενεολογία» περὶ ὧν ὁμιλεῖ τὸ σῶμα Χριστοῦ» ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, αἱ ταπεινοφρονεῖς καὶ ὑποκριτικαὶ ὑποκρίσεις κ. τ. λ.

Ἐξ ἴσου ὅμως πρέπει νὰ κατανοηθῇ καὶ τοῦτο: ἐὰν χριστιανικὴ ιδιότης εἶναι ὅτι ἐλέγχῃ ἀνωτέρω, πᾶσι καὶ ἀπαραιτήτων στοιχείων τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος εἶναι ἡ ΘΥΣΙΑ. Θυσία ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου μέχρι τοῦ ὑπερτάτου κυμαινομένη σημαίνει. Θυσία μικρὰς ἀνακατασκευῆς, ἀλλὰ καὶ θυσία συμφερόντων, δικαιωμάτων, αὐτῆς τῆς γενεᾶς. Θυσία ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν νέον προκειμένου οὗτος νὰ διατηρήσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς ἐγκρατείας καὶ ἁγνότητος του, μέχρις ὅτου κληθῇ νὰ τὸν ἐναποθέσῃ ἢ εἰς τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον ἢ εἰς τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν τῆς ἐν οἰκογενεῖα δημοουργίας. Κατόπιν αὐτοῦ ὀφείλουν νὰ θυσιασθῶν οἱ νεοὶ γονεῖς διὰ τὴν δημοουργίαν ἀνθρώπων ἀξίους τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅφειλε νὰ θυσιασθῇ ὁ νεαρὸς Λευΐτης διὰ τὴν ἀναποκαθίῃ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ εἰς τὰς προσδοκίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ πλῆθος τῶν θυτῶν προερχομένων ἐκ τῆς χριστιανικῆς κατῆχης νὰ γένει, διὰ τὰ θέλωμεν δι' ὀλίγον τὸ μέγεθος καὶ τὰς συνεπείας τῆς θυσίας τοῦ χριστιανοῦ ἱεραποστόλου. Ὅρθως ἐλέγχθη ὅτι ὁ ἱεραποστόλος δὲν γεννᾶται ἀλλὰ καλεῖται ἀπὸ τὰ γεγονότα. Καὶ σήμερον τὰ γεγονότα καλοῦν ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἐποχὴν. Σήμερον ὅτε συγχρόνως δύο ἰσχυρὰ δυνάμεις ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα σήμερον ὅτε φρίσσανται ἐπὶ θεῶν αὐτὰ αὐτὰ αἱ βάσεις τοῦ χριστιανισμοῦ σήμερον ὅτε ἡ ἠτοκισία καὶ ἡ ἀδικία τείνουν νὰ κλονίσουν τὰς πεποιθήσεις τῶν χριστιανῶν σήμερον λέγω, ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀποβῇ ἱεραποστόλος. Ὅφειλε νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν σταυροφορίαν τῆς πίστεως. Ὅφειλε νὰ ἀγωνισθῇ εἰς τὰς ἐπαλξεις τῆς ἀθανάτου χριστιανικῆς ἰδέας. Καλεῖται καὶ ὁ ἔγγαμος καὶ ὁ ἀγαμῖος καὶ ὁ γέρον καὶ ὁ νέος καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ κληρικός καὶ ὁ λαϊκός. Καλεῖται ὅμως πρὸ παντός ὁ νέος. Ὁ νέος καλεῖται νὰ ὁργανώσῃ τὴν σταυροφορίαν τῆς πίστεως. Νὰ συγχροτῇ τὰς ὁμίδας ἀμύνης νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς. Τὸ παρεχόμενον μᾶς τοιαύτης ἱεραποστολῆς δὲν εἶναι τὸ παρόντος νὰ ἀναπτυχθῇ. Μία ὅμως τοιαύτη ἐργασία ἀπαιτεῖ θυσίαν, ἡ ὅποια προϋποθέτει πίστιν συνεδηγίην. Καλεῖται ὁ νέος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ἡσυχίαν του, καὶ τὰς ἀνέσεις, καὶ τὴν οἰκογενεῖαν του ἀποκαρτερήσας δι' ἐκτέλεσιν καθήκοντος (εἴτε τομφορὰς σιζύγου εἴτε γράας μητρὸς) καὶ τὰς προσωπικὰς του φιλοδοξίας καὶ τὰ ἐπαγγελματικά του συμφέροντα καὶ τὰ πάντα. Ὅτι θυσιάζει ὁ στρατιώτης (ὁ κληρικός ἢ ὁ ἐφεδρικός) ὅταν ἡ πατρίς του κηρύσσῃ πόλεμον, τὸ αὐτὸ καλεῖται νὰ θυσιάσῃ καὶ ὁ χριστιανὸς νέος χάριν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως. Μία ὅμως τοιαύτη θυσία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ χλιαροὺς καὶ κατ' ἐπίφρασιν μόνον χριστιανούς. Αἱ αὐτὸ προβάλλουν διαφόρους δικαιολογίας τῆς ἀδρανείας. Ἐγὼ θὰ σώσω τὸν κόμον τῶρα; ἢ τὸ ἀκόμη ἐγὼ παθεῖστερον; καὶ ἂν πάθω ἐγὼ τίποτα ποὺς θὰ μὲ κοιτάξῃ; Ἀγνοοῦν φαίνεται, ἡ μᾶλλον θέλουν καὶ ἀγνοοῦν ἅρ' ἐνὸς μὲν τὰ σκέδια ἐκτελοῦνται διὰ τῶν ἀνθρώπων. (Οὗτω ὁ χριστιανισμὸς διεσώθη δι' ἀνθρώπων, ἡ ἐκκλησία ἐσώθη ἀπὸ τὰς αἰρέσεις δι' ἀνθρώπων κ.ο.κ.) ἅρ' ἐνός ὅτι πρὸ ἡμῶν ἐθυσιάσθησαν κατὰ τὸν πλῆον τραγικὸν τρόπον 17 ἑκατ. εὐγενῶν ὑπάρξεων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι εὐρίσκοντο εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας. Πῶς λοιπὸν θέλωμεν νὰ λεγώμεθα ἀδελφοὶ αὐτῶν ἐν πίστει, ὅταν δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος νὰ θυσιάσωμεν τὸ ἐλάχιστον;

Ἄλλωστε ὅταν ὑπάρχῃ σύστημα καὶ καταμερίζεται μία ἐργασία κανεὶς δὲν κορυφάζεται ὑπὲρ τὸ δέον. Τέλος ὅμως φρονοῦμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος τοῦ ἰδεολόγου εἶ-

ναι ἡδονικώτερος καὶ μεγαλειοδέστερος ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ρημάσματος καὶ λιποτάκτου ἔστω καὶ ἂν ὁ πρῶτος συμβαίνει εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἡλικίας ἐνὸς δὲ δεύτερος συμβαίνει εἰς τὰ τελευταῖα.

Μὰ ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδελφή μου, ἡ γυναῖκα μου; Ἴδου καὶ μία ἄλλη συνήθεια, συμπαντικιστὴς, ὁμολογουμένως δικαιολογία. Ἐὰν ὅμως φίλε μου δὲν κατορθώσῃς νὰ ἀφομοιώσῃς μὲ τὰς ἀρχὰς σου τὸ ἄμεσον οἰκογενειακὸν περιβάλλον σου, τότε πῶς θὰ κατορθώσῃς νὰ τὸ ἐπιτύχῃς εἰς τὴν κοινωνίαν; Δὲν ἀποκλείεται φυσικὰ νὰ προκρίνεται περὶ δυστρόπων καὶ ἀντιθέσεων χαρὰς κτήριον διὰ τοὺς ὁποίους οὐδεμίαν εὐθύνην ὑπέχει (ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς γυναικὸς ἐνθα ὀφείλεις νὰ ἐξέυσης χριστιανὴν συνεργάτιδα καὶ ὅχι ἀπλῶς γυναῖκα), τότε ἀσφαλῶς καὶ ἐν θά πολιτευθῇς ἀναλόγως, χωρίς ὅμως ἐκ τούτου νὰ ἀδρανήσῃς.

Οἱ ἐν ἐπικεφαλίδι λόγοι τοῦ Σωτῆρος, ποῦ πρέπει νὰ βομβοῦν εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀκολούθων του, αποτελοῦν τὸν περιεχόμενον τῆς ὑπερτάτης αὐτῆς θυσίας. Ζητεῖ ἐργάτας διὰ τὸ θεῖον του ἔργον ὁ Σωτὴρ. Δὲν ἐκβάλλει οὐδένα. Ἐκείνοι ὅμως ποῦ θὰ ἀποδεχθῶν τὴν κλήσιν του, ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσουν μόνον εἰς τὸν Γάμον τῆς Κανά, ἢ εἰς τὰς γραφικὰς πεδιάδας τῆς Γεννησαρέτ, ἀλλὰ πρὸ παντός εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Ὅφειλουν νὰ ἐξομῶν ὅτι πρέπει νὰ ἀπαρνηθῶν ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἄρουν τὸν Σταυρὸν τῶν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι ὁ Χριστὸς μόνον ἀγωνιστὰς θέλει πλησίον του. Τοὺς δαίμονες, τοὺς χλιαροὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν συμβιβασμῶν τοὺς περιφρονεῖ, τοὺς ἀπορρίπτει ἐμπρὸς λοιπὸν ἐθελονταί εἰς τὸ θεῖον προσηλυτήριον.

Δ. Μ.

ΔΙΑ ΠΟΙΑΝ ΑΙΤΙΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΓΝΟΥΣΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΥΤΩΝ;

Ἐν οἱ ἄνθρωποι προεξέγνωσκον τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτῶν, πολλὰ ἄτοκα ἠθέλουν διακρίναι διότι ἕκαστος ἔχων ἐχθρόν καὶ γνωρίζων ὅτι ἐπιλησάσεν ἢ ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, θὰ μετεβaine καὶ θὰ ἐθανάτωνεν αὐτόν, λογίζομενος ὅτι, εἴτε ὑπὸ Θεοῦ, εἴτε ὑπὸ ἀνθρώπων, ἰδοὺ ἀποθνήσκω καὶ λοιπὸν ἄς προσεκτείνω τὸν ἐχθρόν μου.

Πάλιν ὁ προγνωρίζων ὅτι προέκειται νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη, οὐδόλως θέλει φροντίσει περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, ἀλλὰ θέλει δαπανήσῃ πᾶσαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν ἀμαρτίαις καὶ ἀσωτείαις κηλόμενος, καὶ ἴσως ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἤρχιζεν τὴν μετάνοιαν. Ποία δὲ χάρις εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὀφείλεται, τὸ νὰ δουλεύσῃ ὁλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰς τὸν στανᾶν, καὶ μόνον ὀλίγας ἡμέρας —καὶ ταύτας ἐξ ἀνάγκης— νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Θεόν;

Ἀλλὰ μήπως ὁ ζήσας τὸσαῦτα ἔτη καὶ γηράσας ἐν κακοῖς εἶναι δυνατόν νὰ κόψῃ τὸσον ἐνκόλως τὰς κακάς ἐξεις καὶ συνηθείας; Διότι ἡ πολυχρόνιος ἐργασία εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἐγέννησε τὴν συνήθειαν ἢ δὲ συνήθειαν, ἐγέννησε τὴν ἔξιν ἢ δὲ ἔξιν γίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς περὶ δευτέρα φύσις; ἢ δὲ φύσις ἀείποτε τὸ ἔθος ὡς χρέος ζητεῖ, καθὼς εἰπέ τις τῶν Ἀγίων Πατέρων μετὰ τῶν κακῶν δὲ συνηθειῶν, ἔξωσαν, κλίσεων καὶ ὁσῶν ἀποθνήσκων ὁ ἄνθρωπος, ἀποθνήσκει ἀμετανόητος δὲ ἀποθνήσκων, ἀποκλείεται τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν: «ἐν γὰρ τῇ ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια» λέγει ἡ θεία Γραφή.

Τούτων ἕνεκα καὶ οἰκονομικῶς ἀπέκρυψεν ὁ Θεὸς τὸ τέλος ἐκάστου ἀνθρώπου, εἰπὼν μάλιστα τὸ «Γρηγορεῖ-

τε ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν» (Ματθ. ΚΕ'. 13).

ΑΡΑΓΕ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΙΩΝΙΑΙΟΙ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑΜΑΡΤΙΩΝ ΤΟΥΤΟ ΠΑΣΧΟΥΣΙΝ;

Ὅτι μὲν «ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἰσι, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ» ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. ΙΑ' 33) εἶνε φανερόν. Πλὴν οὐ πάντες οἱ βιαῖοι θανάτω καὶ αἰφνιδίῳ ἀποθνήσκοντες δι' ἀμαρτίας τοῦτο πάσχουσιν. Διότι καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ἰωβ, δίκαια καὶ δικαίων πατέρος τέκνα ὄνα, πεσοῦσης τῆς οἰκίας κατεχρόσθησαν ὑπ' αὐτήν. (Ἰωβ Α' 19). Ὡστε ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι καὶ δίκαιοι πολυλάκις βιαῖοι θανάτω ἀποθνήσκουσι, κατὰ τινὰ ἀδῆλα καὶ κρύφια τοῦ Θεοῦ κρίματα γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους:

Π ρ ῶ τ ο ν

Συγχωρεῖ πολλὰ καὶ ὁ Θεὸς ὥστε Ὅσοι καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἢ νὰ κερμηνοσθῶσι καὶ ἀποθάνωσιν ἀμέσως, ἢ νὰ καταφραγθῶσιν ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, νὰ καταπλακωθῶσιν ὑπὸ σεισμῶν, ἢ πνιγθῶσιν ἐν ποταμῷ ἢ ἐν θαλάσσῃ ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἢ καὶ ὁπωσδήποτε ἄλλως αἰφνιδίως νὰ παραδῶσιν τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Καὶ συγχωρεῖται τὸ τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ φρεθῶσιν, συνέλθωσι καὶ μετανοήσαντες διορθωθῶσιν οἱ ζῶντες οὕτω σκεπτόμενοι καὶ λέγοντες: Ἐὰν ὁ τοιοῦτος εὐλαβὴς, ἐνάρμοτος καὶ ἅγιος ἄνθρωπος τοῦτο ἔπαθε, τί μέλλομεν νὰ πάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί; «Καὶ εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, καθὼς γέγραπται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεύεται;» (Α'. Πέτρο. Δ'. 28). Καὶ «εἰ ἐν τῷ ὕγρῳ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;» (Λουκ. ΚΓ'. 31).

Μ. — Α. Μ. — Κ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΑΝΟΣ

ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν

Πανερωτάτος Ἀρχιεπισκόπος	Δρχ. 100.000
κ. Χρυσόστομος	
Σεβασμ. Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ.	» 100.000
Χριστοφόρος	
Σεβασμ. Ἐπίσκ. Διαυλείας κ.	» 100.000
Πολύκαρπος	
Πρόεδρος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κηρύκος Βασιλείος	» 100.000
Ἀντιπρόεδρος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κόντος Ἀλέξ.	» 100.000
Μέλος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γ'. Κότης	» 50.000
» » Ἀλημῶνος Στ.	» 50.000
» » Κυριακόπουλος	» 50.000
» » Κρεμύδας Π.	» 30.000
» » Φουντῆς Πέτρος	» 20.000
» » Ραυτοπούλου Σ.	» 20.000
» » Μανουσάκης	» 30.000
Ἐρανὸς Μελῶν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. πρῶτη καταβολή	» 130.000

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α

Καθίσταται γνωστόν, ὅτι τὰ ἡμερολόγια τοῦ τοῖχου καὶ τῆς τσέπης, παρελήφθησαν καὶ ἤρχισαν ἡ διανομὴ των. Δηλώσατε τὸ ταχύτερον πρὶν διατεθῶσι πόσα ἐξ αὐτῶν θὰ χρειασθῇτε.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Χρυσόστομος τὴν 19ην Νοεμβρίου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Τὴν 25ην ἰδίῳ μὲν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Αἰκατερίνης καὶ τὴν 30 Νοεμβρίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Περιστερίῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος τὴν 19ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἐλειτούργησεν καὶ ἐτέλεσεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος τὴν 19ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἐλειτούργησεν καὶ κεχειροτόνηκεν εἰς Διάκονον τὸν Μοναχὸν Ἰουστίνον Κολοτούρον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Τριάδος Πειραιῶς. Τὴν 21η τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐλειτούργησεν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱερῷ Ναῷ καὶ κεχειροτόνηκεν τὸν Διάκονον Ἰουστίνον Κολοτούρον εἰς Πρεσβύτερον καὶ τὸν Μοναχὸν Πολύκαρπον Καλάργυρος εἰς Διάκονον. Τὴν 26ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Κουτσουκκίῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἡουχαστηρίου Ἀγίου Ἀρτεμίου.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΓΩΝΟΣ

Ἀθρόα καταφθάνουσι ἐκ τῶν διαφόρων Παραρτημάτων τὰ Τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ὁρθηκευμάτων καὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐκ μέρους τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Παραρτημάτων τῶν Γ.Ο.Χ. δι' ὧν διαμαρτυρῶνται κατὰ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου τελομένων Μνηστηρίων Γάμων καὶ Βαπτίσεων.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἶναι ἐκείνος ὅστις ἀντίσταται ἐν προκειμένῳ δι' ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν δύναται νὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν.

Ἰσχυρισμὸς ὅστις, ἂν καὶ δὲν θέλωμεν νὰ παραδεχθῶμεν τὸν κύριον Ὑπουργὸν ὡς τοιοῦτον, παρουσιάζει ἄνθρωπον ἥτις κὼς ἀνέκων νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Νομίζομεν ὅτι ἐν τοῖς Παραρτήμασι Γ.Ο.Χ. πρέπει νὰ ἐπιβληθῶσι μέχρις ἐνοχλήσεως τοὺς Βουλευτάς τῶν ἵνα ἐπιβάλλωσι εἰς δυνατόν εἰς τὸν κ. Ὑπουργόν, ὥστε νὰ ταχθῇ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ὑπὲρ ἀνήκει εἰς Ἑλλήνας Πολίτας τοὺς ὁποίους στερεῖ τῶν ἀναφαίρετων δικαιωμάτων αὐτῶν χάριν τῆς λεγομένης Ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

—Τὴν 21ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς κοινήν σύσκεψιν μετὰ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων, καθ' ἣν τὰ δύο Συμβούλια τῶν Σωματείων τούτων ἐνώπιον τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐδήλωσαν συνεργασίαν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἀγῶνος. Ἐπίσης συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα τοῦ Ἀγῶνος, ὡς ἡ Ὑπόθεσις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἀναθεωρητικῆς τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς, ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑπὸ τῶν Κρατ. Ὑπηρεσιῶν ἀναγνωρίσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱ. Κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. τελομένων Μυστηρίων Βαπτίσεων καὶ Γάμων.

Ἐπίσης δὲ ἀπεφασίσθη ὅπως Ἐπιτροπὴ ἐπισκευθῇ τὸν προεδρεύοντα τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως κ. Γονατὰ καὶ τῷ ζητήσῃ τὴν ἔκδοσιν μιᾶς γενικῆς Διαταγῆς ὅπως μὴ ἐνοχλῶνται οἱ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τῶν Κρατικῶν ὀργάνων τῆς τάξεως, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουσι Ναοὺς ἱδικούς τῶν καὶ ἐκκληροῦν τὰ θρησκευτικὰ τῶν Καθηκόντων, δεδομένου ὅτι καθημερινῶς καταφθάνουσι πληροφορίαι ἐκ πολλῶν παραρτημάτων ἀναφέρονσαι διώξεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέλος ἀπεφασίσθη ἡ διενέργεια ἐράνων πρὸς συλλογὴν χρημάτων, ἅτινα θὰ ἀπαιτηθῶσι διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου.

Ἐκ Βόλου ἐπληροφορήθημεν ὅτι μετ' ἐπισιμότητος ἐτελέσθησαν τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἡμῶν Ἐπιτρόπου

Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Νασιλίμ. Οἱ Γ.Ο.Χ. Βόλου ἐξεδήλωσαν τὸν πρὸς τὸν ἐορτάζοντα πνευματικὸν πατέρα τῶν σεβασμὸν ζωηρότατα.

Ἐπίσης ἐν Θήβαις ἐτελέσθησαν τὰ τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἡμῶν Ἐπιτρόπου Πανσο. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Σταμούλη ἐν μέσῳ ἐγκαρδίων ἐκδηλώσεων Κλήρου καὶ λαοῦ.

Τούτους ἡ Ἱερά Σύνοδος ηὐχήθη Πατρικῶς.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν μετὰ προσεχῆ Τετάρτην 12ην Δεβρίου ἐ. ἔ. (π. ἡ.) ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Τριμιθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ, ἐορτάζει ὁ ἐν Γαλατσίῳ Ἀθιγῶν φερώνυμος Ἱερὸς Ναός.

Ἀπ' ἐσπέρας θέλει ψαλῇ ὁ Μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία, μετ' ἄρτοκλασίας ἱερουργούντας Ἀρχιερεῶς.

Προσκαλοῦνται οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν καὶ παγγηγυρίν ταύτην.

(Ἡ Ἐκκλησία Ἐπιτροπῇ)

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Νοεμβρίου 1946 Ἀριθ. Ἐγκ. 58

Πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τέκνα Αὐτῆς ἐν Κυρίῳ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρ' ἡμῶν δ' Ἐσχῇ καὶ Εὐλογίᾳ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας πολλὸς γίνεται λόγος μετὰ ἡμῶν περὶ συγκλήσεως ἐν Ἀθήναις Συνεδρίου τῶν ἁπανταχῶς τῆς Ἑλλάδος Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ Σύγκλησις τούτου ἐπιβάλλεται ἐκ πολλῶν καὶ ποικίλων λόγων καὶ κυρίως, ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ ἀπαιτησῶμεν ἐν μιᾷ φωνῇ ἐκ μέρους τῶν ὁμοδοξῶν τῶν δικαίων τῶν ἀγῶνος μας καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, εἰς ἣν πολλάκις καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ καταστρατηγῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ διεθνoῦς δόγματος τῆς ἐλευθερίας, παρεμβάλλουσι πλεῖστα ὅσα ἐμπόδια.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου εἶναι Ἱερὸς καὶ τὰ ὀφελήματα, ἅτινα θὰ προκύψωσι ἐξ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος, μεγάλη καὶ σοβαρά, δι' ὃ πρὸς τοῦτο πρέπει πάντες νὰ προσβλέψωμεν καὶ νὰ διαθεσώμεν πάσας ἡμῶν τὰς δυνάμεις πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁμῶς μία τόσο σοβαρὰ κίνησις δὲν δύναται νὰ συντελεσθῇ ἄνευ χρημάτων, ἅτινα δυστυχῶς δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν, διὰ τοῦτο περιήλθομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκρίνωμεν τὴν διενέργειαν ἐράνων προσωπικοῦ καὶ γενικοῦ.

Τὸν μὲν προσωπικὸν μετὰ τῶν δυνάμεων νὰ προσφέρωσιν ποσὸν τι χρηματικὸν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ Γραφεῖα ἡ διὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ναοῦ εἰς ὃν Ἐκκλησιάζονται, τὸν δὲ γενικὸν διὰ τῆς περιφορᾶς δίσκων κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἐορτῶν, εἰς ὃν δύναται νὰ προσφέρωσι τὸν ὀβολὸν τῶν πάντες κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν προαίρεσιν.

Γνωρίζοντες τὰ αἰσθήματα ἡμῶν τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὡς καὶ τὸν Θεῖον καὶ ἔνθερον ζῆλον, ὃν ἐπὶ εἰκοσιετητίαν, ἀγωνιζόμενοι, διατηρεῖτε ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἀσβεστον καὶ διακαφεῖ χάριν τῆς δικωμένης μητρὸς ἡμῶν Ὀρθοδόξας, δὲν διατάζομεν νὰ σὰς ἐνοχλήσωμεν, ἂν καὶ γνωρίζομεν τὰς δυσκόλους συνθήκας τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Δεχθῆτε ὅθεν εὐχαρίστως τὴν φωνὴν ταύτην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ συνεισφέρατε προθύμως τὸν ὀβολὸν σας. Ἡ Ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἀγῶνος ἡμῶν. Οἱ δυνάμενοι νὰ προσφέρωσι ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου καὶ ἡθέλων κωφεύσῃ πρὸ τῆς Μητρικῆς ταύτης φωνῆς θὰ θεωρηθῶσι τέκνα ἀδιαφοροῦντα καὶ κωφεύοντα πρὸ τῆς φωνῆς τῆς δεινοπαθοῦσης μητρὸς τῶν.

Θὰ λυπηθῶμεν βαθύτατα, ἐὰν συναντήσωμεν ἐκ μέρους Ὑμῶν τέκνα ἀγαπητὰ ἀδιαφορίαν.

Ἐν ἀναμονῇ δὲ λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων, εὐχόμεθα ὑμᾶς πάντες πατρικῶς.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν

Ἡ Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Τὰ Μέλη

† Ὁ Μεγαρίδος **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ**

† Ὁ Διαυλείας **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ**

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Νοεμβρίου 1946 Ποιμ. Ἐγκ. Ἀριθ. 59

Πρὸς ἅπαντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 50) 11—46 ἡμετέραν ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον, δι' ἣς ἐκφράζομεν τὴν βαθύτατην ἐν θλίψει, διὰ τὸ φοβερόν γεγονός τῆς οφισταμένης ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας διαίρεσως καὶ δι' ἣς καλοῦμεν πάντας Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς νὰ ἐνωθῶμεν εἰς ἓν, χάριν τῆς ἰσχύος καὶ ἐπιτυχίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὃν ὑπὲρ τῶν Πατρίων διεξάγομεν, καὶ ἐπειδὴ οἱ προβλλόμενοι ὑπὸ τῶν διισταμένων λόγοι ἀφορῶσι κυρίως τὸ ὅτι ἡμεῖς παρεκκλίναμεν τῆς πρώτης ἡμῶν ὁμολογίας, ἣν ἐδώσαμεν κατὰ τὸ ἔτος 1935 διαμαρτυρηθέντες κατὰ τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας καὶ ἀποκηρύξαντες ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐκδίδομεν τὴν παροῦσαν Ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον, δι' ἣς διακηρύσσομεν τὰ κατωτέρω.

Δηλοῦμεν καὶ διακηρύσσομεν, πρὸς ἅρην πάσης ἀμφιβολίας ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον φρόνημα ἡμῶν, ἐν πληρεῖ ἐπιγνώσει καὶ εὐκρινείᾳ, ὅτι οὐδαμῶς ἐξεκλίναμεν τῆς προτέρας ὁμολογίας, ἣν ἐπισήμως διεκηρύξαμεν τὸ ἔτος 1935, ὅτε ἐξήλθομεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τοῦ Πατρίου καὶ Ὀρθοδόξου ἐορτολογίου, ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ὁποῦ ἐκτοτε ἄχρι τοῦ νῦν ἐντίμως καὶ εὐδόκως ἀγωνιζόμεθα, μὴ φειδόμενοι κόπων καὶ θυσιῶν μηδ' Αὐτῆς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἵνα τηρήσωμεν ἀθικτον τὴν Ἱεράν παρακαταθήκην τῆς Ὀρθοδοξίας, καθ' ἣν ἐδώκαμεν Ἱεράς μογίαν ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θθειαστηρίου κατὰ τὴν εἰς Ἀρχιερεῶς χειροτονίαν ἡμῶν, ἀλλ' ἐμμένομεν στερῶς εἰς τὰ δηλωθέντα ὑφ' ἡμῶν, αἱ δὲ σχέσεις καὶ ἡ θέσις ἡμῶν ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Μυστηρίων αὐτῆς τυγχάνει ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλακτος, οἷα κατὰ τὸ ἔτος 1935 καὶ σύμφωνος κατὰ πάντα πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν δὲ τυχόν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐλέγχῃ ἡ ἐγγραφὴ, ἣ καὶ ἐπράχθη τι παρ' ἡμῶν, ἀντιστρατεύομεν πρὸς τὴν προτέραν ἡμῶν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, τὸ τοιοῦτον, ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ὑγιὲς καὶ ἀκραφνὲς πνεῦμα τῶν Ὀρθοδόξων φρονημάτων ἡμῶν ἀνακαλοῦμεν καὶ ἀποκηρύσσομεν. Καλοῦμεν δὲ πάντας κατόπιν τούτων εἰς ἔνωσιν πρὸς δόξαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἡ χάρις καὶ τὸ ἀπείρον ἔλεος οὐν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Τὰ Μέλη

† Ὁ Μεγαρίδος **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ**

† Ὁ Διαυλείας **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ**